

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΓΙΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΜΑΡΤΙΟΥ 2014.Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ.

ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ

Νίκωνος και Των αὐτῶ 199 μαθητῶν οσιομαρτύρων.

Ἔτος 7^ο Τεύχος 290

Κυριακή Γ' Νηστειῶν [Σταυροπροσκυνήσεως]

Βρισκόμαστε στο μέσον της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, και η Αγία μας Εκκλησία προβάλλει σήμερα τον Σταυρό του Χριστού, για να μας δώσει θάρρος και δύναμη στη συνέχιση του δύσκολου πνευματικού μας αγώνα. «Καθάπερ γὰρ πάλαι ἐν τῇ ἐρήμῳ τὸν χαλκοῦν ὄφιν οἱ δηχθέντες προσβλέποντες ἐρρύοντο θανάτου· οὕτω δὴ καὶ νῦν οἱ τὸ τῆς νηστείας μεσοπορήσαντες στάδιον, τούτῳ προσπαύοντες, τὸν νοητὸν ὄφιν νεκρὸν δεικνύουσι, καὶ αὐτοὶ ἀθανατίζονται, καὶ κοινωνοὶ τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ διὰ τῆς ἐγκρατείας δεικνύμενοι, κοινωνοὶ καὶ τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ ἀναδεικνύονται», θὰ μᾶς

πεῖ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος (Εἰς τὴν προσκύνησιν τοῦ τιμίου καὶ ζωοποιῦ σταυροῦ, τῇ μέσῃ ἐβδομάδι τῶν νηστειῶν, PG 52, 836). Δηλαδή, ὅπως παλαιὰ στην ἐρημο ὅσοι πλήττονταν ἀπὸ τα φίδια και ενατένιζαν τον χάλκινο ὄφι γλίτωναν ἀπὸ βέβαιο θάνατο, κατὰ τον ἴδιον τρόπο κι εμεῖς, ἔχοντας διανύσει το μέσον της Νηστείας και προσκυνώντας τον Τίμιο Σταυρό, δείχνουμε ὅτι ο μεν νοητὸς ὄφις εἶναι νεκρὸς, ἐνῶ εμεῖς μετέχουμε της ἀθανασίας, και με την ἐγκράτεια γινόμαστε μέτοχοι των παθημάτων του Χριστοῦ, και ἀναδεικνύομαστε κοινωνοὶ της Ἀναστάσεώς Του.

Και ὄχι μόνο η περίοδος της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, ἀλλὰ ολόκληρη η ζωή μας εἶναι μία σταυρική και ἀνηφορική πορεία, που στοχεύει στη νέκρωση του κοσμικοῦ φρονήματος και στη Ἀνάστασή μας ἀπὸ την φθορά της ἀμαρτίας και τον πνευματικό θάνατο πού αὐτή συνεπιφέρει. Εἶναι μία πορεία με σημεῖο ἀναφοράς τον Σταυρό του Κυρίου, που ἀποτελεῖ το καύχημά μας, το στερέωμά μας, το κραταῖο ὄπλο κατὰ του Διαβόλου, τη σωτηρία μας, την ἐλπίδα μας, την ἀπαντοχή μας στους πειρασμούς, το σύμβολο της θυσίας του σαρκωθέντος Λόγου του Θεοῦ και της Ἀναστάσεως του ἀνθρωπίνου γένους, το καύχημα και την χαρά της Εκκλησίας.

Η πορεία μας αὐτή δεν εἶναι πάντα εὐκόλη. Ἀντίθετα, χαρακτηρίζεται ὡς σταυρὸς, τον ὁποῖο σήμερα, μέσα ἀπὸ την περικοπή του Ευαγγελίου του Μάρκου, μας προτρέπει ὁ Χριστὸς να σηκώσουμε και να Τον ἀκολουθήσουμε, στο Γολγοθὰ και στην Ἀνάσταση. “Ὅποιος θέλει να ἔλθει πίσω μου, ας ἀπαρνηθεῖ τον εαυτό του, κι ας σηκώσει τον σταυρό του κι ας με ἀκολουθήσει”, θα μας πει, θέλοντας να μας δείξει ὅτι ο δρόμος της αυτοθυσίας, ο δρόμος της ἀγάπης, ο δρόμος μακριὰ ἀπὸ τον προσωπικό μας ἐγωισμό, εἶναι μεν δύσκολος, ἀλλὰ οδηγεῖ στη σωτηρία και την ὄντως ζωή. “Ἀλήθεια”, θα συνεχίσει, “ποιό το ὄφελος, αν κανεῖς κερδίσει ὅλο τον κόσμο, ἀλλὰ ζημιωθεῖ την ψυχὴ του; ἢ τί μπορεῖ να δώσει ὡς ἀντάλλαγμα για την ψυχὴ του; γι αὐτό και ὁποῖος ντραπεῖ ἐμένα και τους λόγους μου σε τούτη τη γενεά

την αμαρτωλή, και ο Υιός του ανθρώπου θα τον αποστραφεί όταν θα έλθει μέσα στην δόξα του Θεού-Πατρός, συνοδευόμενος από τους αγίους Αγγέλους”.

Πολλά τα νοήματα και σκληρά τα λόγια του Χριστού. Αν θέλουμε να Τον ακολουθήσουμε, αν θέλουμε να είμαστε μαζί του, οφείλουμε αγόγγυστα και με πίστη να σηκώσουμε τον δικό μας προσωπικό σταυρό και να Τον ακολουθήσουμε. Δύσκολη η πορεία και επίπονη. Η έκβασή της όμως δεν είναι άλλη από τη σωτηρία της ψυχής μας, από την εξασφάλιση της Αναστάσεως και της όντως ζωής. Δύσκολη η πορεία, μεγάλο όμως το αντάλλαγμα και σίγουρο, αφού το εγγυάται το αψεудές στόμα του Θεού. Αντίθετα, αν ακολουθήσουμε τον άλλο δρόμο, αν αρνηθούμε το Χριστό και περιφρονήσουμε τα λόγια Του, ή ακόμα αν δειλιάσουμε και απιστήσουμε και εγκαταλείψουμε τον πνευματικό μας αγώνα, τότε κι Εκείνος θα μας αρνηθεί κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του. Τότε θα έχουμε χάσει οριστικά την ψυχή μας, και θα στερηθούμε τη χαρά της Αναστάσεως και της αιωνιότητας.

Όλα αυτά τα ενθυμούμαστε σήμερα, ώστε να μη δειλιάσουμε, να μην αποκάμουμε και εγκαταλείψουμε τον πνευματικό μας αγώνα. Έχουμε διανύσει ήδη τη μισητή Σαρακοστή, έχουμε αγωνιστεί, έχουμε κοπιάσει πνευματικά. Ας πάρουμε δύναμη από τον ζωοποιό Σταυρό του Κυρίου μας, ας τονωθούμε πνευματικά από τα λόγια του Χριστού, και ας συνεχίσουμε τον καλόν αγώνα μας με αμείωτη διάθεση.

Η εποχή μας, αλλά και η κάθε εποχή, διέπεται από το κοσμικό φρόνημα, που είτε δεν κατανοεί είτε απορρίπτει τα λόγια του Ευαγγελίου, προτιμώντας όχι τον πνευματικό αγώνα αλλά την άνεση και την ικανοποίηση των κάθε είδους απαιτήσεων και επιθυμιών που εξυπηρετούν τον προσωπικό μας εγωισμό. Αντί της αγάπης και της αυταπάρνησης προβάλλονται ο εγωκεντρισμός και η καταπάτηση του ανθρώπινου προσώπου, αντί των πνευματικών και αιωνίων τα γήινα και πρόσκαιρα, αντί της αιωνίου δόξας η εφήμερη διασημότητα η κενή νοήματος και περιεχομένου.

Η Εκκλησία αντιθέτως προβάλλει, ιδιαίτερα σήμερα, τον Τίμιο Σταυρό του Κυρίου, το πανανθρώπινο Σύμβολο της σωτηρίας, το εχέγγυο της Αναστάσεως, το όπλο του χριστιανού, την ελπίδα του κάθε πιστού, την δόξα της Εκκλησίας, το καύχημα των Αγγέλων. Τον Σταυρό που και μόνο το σημείο του είναι αρκετό για να απομακρύνει τον προαιώνιο εχθρό του Θεού και των ανθρώπων. Τον Σταυρό του Κυρίου μας, τον σταυρό της Εκκλησίας, τον δικό μας σταυρό, που νεκρώνει τον παλαιό άνθρωπο και μας αναγεννά μέσα στο φως της Αναστάσεως του Χριστού.

π. Χερουβεΐμ Βελέτζας

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΕΡΩΣΥΝΗ ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΤΗΝ **ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΙΕΡΑΤΙΚΩΝ ΚΛΙΣΕΩΝ**

Η ιερωσύνη είναι μεγίστη δωρεά. Μπορεί στην εποχή μας να αντιμετωπίζεται περίπου ως περιθωριακή κατάσταση, ως κατάλοιπο του παρελθόντος, όμως το να είσαι ιερέας αποτελεί ένα μονάκριβο προνόμιο. Πρωτίστως η ιερωσύνη είναι διαδοχή. Ιστορική συνέχεια στο χρόνο όλων εκείνων που προηγήθηκαν. Όλων εκείνων που φόρεσαν το ράσο πριν από σένα, αγωνίστηκαν να αγαπήσουν το Θεό και τους ανθρώπους, αναζήτησαν την αλήθεια της πίστης, την μοιράστηκαν με τους άλλους, τις ψυχές που είχαν στα κρόσσια του πετραχλιού τους, αλλά και είδαν στον εαυτό τους τη χαρμολύπη του σταυρού του να απαρνηθείς τον εαυτό σου και να ακολουθήσεις το Χριστό. Ταυτόχρονα, η ιερωσύνη για τον κάθε

κληρικό είναι ο κρίκος της αλυσίδας που θα έχει συνέχεια. Δεν εξαντλείται σε μας που την φέρουμε στο παρόν. Μετά από εμάς θα έρθουν άλλοι. Όσο επιτρέπει ο Θεός να είμαστε στη ζωή, λειτουργούμε και παλεύουμε να φανούμε άξιοι της αποστολής μας, παρότι γνωρίζουμε ότι «ουδείς άξιος». Αλλά ο χρόνος δε νικά την ιερωσύνη, τόσο εν τω νυν όσο και εν τω μέλλοντι αιώνι. Όπως μας καθιστά ο Θεός λειτουργούς του επιγείου θυσιαστηρίου, το ίδιο συμβαίνει και στο επουράνιο. Προσδοκούμε, μαζί με τους πρεσβυτέρους της Αποκαλύψεως, την τελική κρίση και αναφωνούμε: «Άγιος ει, ο Κύριος και Θεός ημών, λαβείν την δόξαν και την τιμήν και την δύναμιν, ότι συ έκτισας τα πάντα, και δια το θέλημά σου ήσαν και εκτίσθησαν» (Αποκ. 4, 11).

Η ιερωσύνη όμως δεν υπάρχει μόνο καθαυτή, ως δωρεά του Θεού προς το πρόσωπο. Συνδέει τον φέροντα με τον κόσμο. Με τον ναό και τους ανθρώπους. Ο ιερέας λειτουργεί όχι απρόσωπα, αλλά προσωπικά. Ζει εν χώρω και εν σχέσει. Ο χώρος του είναι η Ενορία του ή η Μονή του. Είναι ο ναός στον οποίο διακονεί. Το θυσιαστήριο, οι τοίχοι, οι εικόνες, τα στασίδια, τα κεριά, τα φώτα, το θυμίαμα. Είναι οι άνθρωποι που έρχονται στο ναό. Που εκκλησιάζονται. Το ποίμνιο το οποίο γινώσκει ο ιερέας και γινώσκεται υπ' αυτού (Ιωάν.10, 14). Ο ιερέας που αγαπά την ιερωσύνη του, αγαπά και το ναό του. Γνωρίζει κάθε γωνιά του. Τον περιποιείται όπως το σπίτι του. Τον ευτρεπίζει, τον ανακαινίζει, τον συντηρεί, τον στολίζει. Συνδέεται μαζί του τελώντας τις ακολουθίες των Κυριακών και των εορτών. Υποδέχεται τον Επίσκοπο, τους συνεφημερίους του, τους πιστούς, τους προσκυνητές, τους αγίους και τους αμαρτωλούς. Για όλους έχει κάτι να πει. Σε όλους κάτι έχει να δώσει. Πίστη και ελπίδα. Προσευχή και συμπάρασταση. Επιχειρήματα, λογική και συναίσθημα. Πρωτίστως σεβασμό και αγάπη. Αλλά και την μονιμότητα της παρουσίας του. Είναι ο οικοδεσπότης που όποιος τον γνωρίζει ξέρει ότι θα πάει στο ναό και θα νιώσει αυτή τη σύνδεση του χώρου με το πρόσωπο. Γιατί το Θεό δεν τον συναντούμε μόνο απ' ευθείας, αλλά χρειαζόμαστε εκείνους τους ανθρώπους που θα αφήσουν να μπει το Φως Του στις καρδιές μας. Που θα μεταφέρουν τη φωνή Του. Αλλά και με τη σειρά τους θα μεταφέρουν τη δική μας φωνή. «Εισάκουσον της προσευχής μου και η κραυγή μου προς σε ελθέτω» (Ψαλμ. 101,2). Αυτό είναι ο ιερέας. Προσεύχεται και κραυγάζει στο Θεό τόσο για τον εαυτό του, όσο και για όλους τους ανθρώπους. Με κάθε κίνηση της διακονίας του. Στη ζωή και στο θάνατο. Στο σταυρό και την ανάσταση.

Αλλά ο ιερέας δεν παύει να είναι και άνθρωπος. Αν είναι έγγαμος, έχει την οικογένειά του. Έχει την πρεσβυτέρα, τα παιδιά και τα εγγόνια του. Λειτουργεί δηλαδή όχι μόνο ως ποιμένας των πολλών, αλλά και ως πατέρας των λίγων, των οικείων. Αυτών που βλέπουν την ανυπόκριτη διάθεση της ψυχής και της ζωής του. Από τους οποίους δεν μπορεί να κρυφτεί. Και στα μάτια των οποίων δοξάζεται ο Θεός για την αποστολή που του ανέθεσε ή αμφισβητείται η πίστη, αν δεν υπάρχει ειλικρίνεια και αυταπάρνηση. Το ίδιο κι αν είναι άγαμος. Έχει την άλλη οικογένεια που ορίζει η Εκκλησία. Αυτή της μονής. Αυτή της αδελφότητας. Ή και συμπάσης της Εκκλησίας, αν είναι Επίσκοπος ή ιεροκήρυκας. Κι εκεί φανερώνεται η ανυπόκριτη διάθεση. Στη συναναστροφή. Στην ώρα της γαλήνης. Της ανάπαυσης από τον μόχθο. Στη στιγμή που εισέρχεται εις το ταμείον του και, κυρίως, την ώρα που εξέρχεται. Έχοντας καταπραυνθεί και γαληνεύσει δια της προσευχής και της μελέτης. Ή «αδήλως τρέχων και αέρα δέρων, άλλους κηρύζας αδόκιμος γένηται» (Α' Κορ. 9, 26-27), έχοντας συνηθίσει τη ιερωσύνη του και εκκοσμηκευθεί.

Τέλος, ο ιερέας λειτουργεί και στα πλαίσια της ευρύτερης κοινωνίας. Έτσι κι αλλιώς είναι λύχνος που καλείται να «φέγγει πάσι τοις εν τη οικία» (Ματθ. 5,15). Και στην κοινωνία δεν είναι μόνο αυτοί που πιστεύουν και ζούνε τη ζωή της Εκκλησίας. Είναι και όλοι όσοι έχουν άποψη. Και ο ιερέας καλείται, χωρίς να είναι ευχάριστος, να είναι αληθινός. Να δίνει σε όσους τον συναντούν και σε όσους τον γνωρίζουν «λόγον περί της εν ημίν ελπίδος» (Α' Πέτρ. 3, 15) και να λάμπει το «φως του έμπροσθεν των ανθρώπων, όπως δοξάζουν τον Πατέρα ημών τον εν τοις ουρανοίς» (Ματθ. 5,16). Δεν μπορεί η ιερωσύνη να κρύβεται. Ο ιερέας είναι ηγέτης. Είναι αυτός που μέσα από το λόγο, αλλά και τη σιωπή, μέσα από την μαρτυρία, αλλά και την υπομονή, μέσα από την ενασχόληση με τα πνευματικά, αλλά και μέσα από τη άποψη για τα του κόσμου, δίνει στους ανθρώπους να καταλάβουν την στόχευση της ιερωσύνης που είναι και ιστορική και εσχατολογική. Που είναι ζωή και αγάπη για τον κόσμο και λύτρωση για την αιωνιότητα. Αρχοντιά και συνάμα σεμνότητα, χαρά και συνάμα μετάνοια, αυστηρότητα και συνάμα παρηγοριά για τον παρόντα κόσμο και την ίδια στιγμή, κατάδειξη της κοινωνίας με το Πρόσωπο του Χριστού και τον γλυकाσμό της ωραιότητός Του, όταν το σχήμα αυτού του κόσμου θα παράξει, είτε την ώρα της εξόδου μας από τη ζωή είτε, οριστικά, με την ήχηση της σάλπιγγος και του συσσεισμού που θα σημάνει την κοινήν Ανάστασιν.

Σταυρός η ιερωσύνη. Και Ανάσταση μαζί. Δεν περιμένουμε από τους ανθρώπους να μας καταλάβουν. Ίσως χρειάζεται πρωτίστως εμείς να καταλάβουμε το μέγεθος της αποστολής και του χαρίσματος. Ιδίως στο σήμερα. Και ελπίζουμε και προσευχόμαστε ότι «εν τη ταπεινώσει ημών» (Ψαλμ. 135, 24) δεν θα μας λησμονήσει ο Κύριος.

π.Θεμιστοκλής Μουρτζανός

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

24 Μαρτίου	Δευτέρα	6:00 μ.μ. Εσπερινός 8:30 – 1:00 π.μ. Ιερά Αγρυπνία Ευαγγελισμού της Θεοτόκου.
25 Μαρτίου	Τρίτη	7- 10:30 π.μ. Όρθρος και Πανηγυρική Θ. Λειτουργία μετά Θείου Κηρύγματος – Δοξολογία. Ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου. 6:00 μ.μ. Μεθέορτος Εσπερινός – Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο.
26 Μαρτίου	Τετάρτη	7 π.μ. Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία. Η Σύναξη του Αρχαγγέλου Γαβριήλ. 5:00 μ.μ. Μέγα Απόδειπνο. 6:00 μ.μ. Βραδινή προηγιασμένη Θεία Λειτουργία. Θα ομιλήσει ο πανοσιολογιώτατος Αρχ. π. Μελέτιος Βαδραχάνης.
27 Μαρτίου	Πέμπτη	6 μ.μ. Μέγα Απόδειπνο.
28 Μαρτίου	Παρασκευή	7 π.μ. Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία. 7:00 μ.μ. Ακολουθία Δ' χαιρετισμών 9:00 μ.μ. Δεύτερη ακολουθία Δ' χαιρετισμών
29 Μαρτίου	Σάββατο	7- 9:30 π.μ. Όρθρος και Θ. Λειτουργία. Μάρκου επισκόπου Αρεθουσίων. 6:00 μ.μ. Εσπερινός